

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Improvisatoren

Citation: Andersen, H. C.: "Improvisatoren", i Andersen, H. C.: *Improvisatoren*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1991, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen03val-shoot-idm140167598521200/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Improvisatoren

X

Eet Aar fremad. Det romerske Carneval. Sangerinden.

Skulde jeg uafbrudt følge Traaden, der knytter sig til *Bernardos* Kjerlighed og min Vandring gennem *Ghetto*, da maatte jeg springe et heelt Aar af mit Liv over; men dette Aar havde, med al sin jevne Gang, langt mere for mig, end at det gjorde mig de tolv Maaneder ældre. Det var en Art Mellemact i mit Livs Drama.

Sjældent saac jeg *Bernardo*, og mødtes vi, var han vel den lystige, raske Ungersvend, han pleiede, men fortrolig som for syntes han mig slet ikke; det kolde, fornemme Blik tittede frem bag Venskabs Maske; det forstemte og bedrøvede mig! spørge, hvorledes det gik hans Kjerlighed, havde jeg ikke Mod til.

Ret ofte kom jeg i *Borghesernes* Palais og fandt hos *Eccellenza*, *Fabiani* og *Francesca* et sandt Hjem, dog ofte Anledning til dyb Smerte. Min Sjæl var opfyldt af Taknemmelighed for Alt, hvad jeg skyldte dem Alle her, hvert alvorligt Blik kastede da strax Skygge over min Livslyst. *Francesca* roste mine gode Egenskaber, men vilde nu ogsaa fuldkommengjøre mig; min Holdning, Maaden jeg udtrykte mig paa, mødte hendes Kritik, og den var stræng, vistnok for stræng; tidt bragte den mig Taarer i Øinene, skjøndt jeg var alt et stort 16-Aars Menneske. Den gamle *Eccellenza*, som havde kaldt mig fra *Domenicas* Hytte til sit prægtige Hjem, var mig endnu hjertensgod, som første Gang vi mødtes, men ogsaa han havde Signoras Opdragelses-Maade med mig! Hans store Interesse for Planter og sjældne Væxter deelte jeg ikke nok, og han kaldte det Mangel paa Lyst til det Grundige. Mit eget Jeg, fandt han, beskæftigede mig for meget; jeg gik ham ikke nok udenfor mig selv, lod ikke Aandens Radier skjære den store Verdens Cirkel. »Husk min Søn,» vedblev han da, »at Bladet, der kun ruller sig i sig selv, visner! Men, efter hver heftig Tale, klappede han mig igjen paa Kinden og trøstede ironisk med, at det var en slem Verden, man levede i, man maatte presses, som Blomsterne, skulde Madonna faae skjønne Exemplarer af os. *Fabiani* tog Alt fra den lysti-